

คำวินิจฉัยของ นายสุจิต บุญบงการ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๖๓/๒๕๔๗

วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๗

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ (กรณีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการออกระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนของประธานกรรมการและกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗)

ข้อเท็จจริง

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้มีคำร้อง ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๗ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการออกระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนของประธานกรรมการและกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ทั้งนี้ เนื่องจากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๖) และมาตรา ๓๐๒ วรรคท้าย ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕ และมาตรา ๑๐๗ ในการบริหารงานทั่วไป การบริหารงานบุคคล การงบประมาณ การเงินและทรัพย์สิน และดำเนินการอื่นของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวของประธานกรรมการและกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติถือว่าเป็นการบริหารงานและการปฏิบัติหน้าที่ให้กับสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และโดยที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๕ วรรคสอง กำหนดให้รัฐต้องจัดสรรงบประมาณให้พอเพียงกับการบริหารงานโดยอิสระของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ การออกระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทน

LIART

ของประธานกรรมการและกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงได้กระทำโดยสุจริต และเชื่อมั่นว่ามีอำนาจกระทำได้ตามกฎหมายและถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๕ วรรคสอง มาตรา ๓๐๑ (๖) มาตรา ๓๐๒ วรรคท้าย ประกอบกับพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕ มาตรา ๑๐๗ และได้กระทำโดยเปิดเผย มีการนำลงประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้ทราบโดยทั่วกัน การที่สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนหนึ่งเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภาเพื่อให้ส่งคำร้องดังกล่าวไปยังศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพื่อดำเนินคดีต่อประธานกรรมการและกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ฐานกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๐ จึงเป็นการโต้แย้งอำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญในการออกระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนของประธานกรรมการและกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีอำนาจตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังกล่าว ออกระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนของประธานกรรมการและกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่ ให้กับสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือไม่

ข้อวินิจฉัย

ประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ หรือไม่
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัย”

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีจะเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ จะต้องเป็นกรณีของการมี ปัญหาความขัดแย้งในเรื่องเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ องค์กรเดียวหรือระหว่าง สององค์กรขึ้นไป และจะต้องเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจริงและจะต้องไม่ใช่เป็นคำร้องที่มีลักษณะ ปรีกษาหาหรือหรือขอความเห็น และคำร้องเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวต้องเป็นคำร้องที่เสนอโดยองค์กร ตามรัฐธรรมนูญที่มีปัญหานั้นหรือโดยประธานรัฐสภา ทั้งนี้ เทียบเคียงได้กับคำวินิจฉัยส่วนตน ก่อนหน้านี้ของผู้ทำคำวินิจฉัยในคำวินิจฉัยที่ ๔๗/๒๕๔๗ เรื่องประธานรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ กรณีการใช้อำนาจของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และวุฒิสภา

กรณีตามคำร้องพิจารณาแล้วเห็นว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ แต่ในการออกระเบียบตามคำร้องไม่ปรากฏมีความขัดแย้งภายใน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่า มีอำนาจในการออกระเบียบดังกล่าวหรือไม่ และในคำร้องฯ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติยังได้ยืนยันว่า ตนมีอำนาจ ในการออกระเบียบดังกล่าว จึงถือได้ว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่เห็นว่ามี ปัญหาขัดแย้งภายในคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแต่อย่างใดเกี่ยวกับ อำนาจของตนในการออกระเบียบนั้น ส่วนการเข้าชื่อของสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวนหนึ่งที่ร้องต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่า คณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทุจริตต่อหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๐ เนื่องจากไม่มีอำนาจ ออกระเบียบการจ่ายเงินค่าตอบแทนให้ประธานกรรมการและกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นเพียงความเห็นขัดแย้งของสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกลุ่มหนึ่ง ที่มีต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติต่อการออกระเบียบดังกล่าวเท่านั้น ไม่ถือว่าเป็นการขัดแย้งในด้านอำนาจหน้าที่ระหว่างคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กับรัฐสภาหรือวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร เพราะรัฐสภาหรือวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร ไม่ได้มีมติในเรื่องนี้ว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่มีอำนาจในการ ออกระเบียบดังกล่าว ดังนั้นจึงไม่ถือว่ามีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐสภาหรือวุฒิสภา หรือสภาผู้แทนราษฎรกับคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการออกระเบียบ

ดังกล่าว คำร้องของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่เสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญ
มีลักษณะเป็นการปรึกษาหารือ กรณีจึงไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖
ด้วยเหตุผลข้างต้นจึงวินิจฉัยไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

นายสุจิต บุญบงการ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ